

Bruxelles, 23 noiembrie 2016
(OR. en)

14779/16

**Dosar interinstituțional:
2016/0361 (COD)**

**EF 355
ECOFIN 1100**

PROPUNERE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	23 noiembrie 2016
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2016) 851 final
Subiect:	Propunere de REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2016) 851 final.

Anexă: COM(2016) 851 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 23.11.2016
COM(2016) 851 final

2016/0361 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de
absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de
investiții**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

- **Motivele și obiectivele propunerii**

Modificările propuse la Regulamentul (UE) nr. 806/2014 (Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție sau RMUR) fac parte dintr-un pachet legislativ care include, de asemenea, modificări la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital sau CRR), la Directiva 2013/36/UE (Directiva privind cerințele de capital sau CRD) și la Directiva 2014/59/UE (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD).

În ultimii ani, UE a pus în aplicare o reformă substanțială a cadrului de reglementare a serviciilor financiare menită să consolideze reziliența instituțiilor financiare din UE, reformă bazată în mare măsură pe standardele internaționale convenite cu partenerii săi internaționali. Mai precis, pachetul de reforme a inclus Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerințele de capital sau CRR) și Directiva 2013/36/UE (Directiva privind cerințele de capital sau CRD), în ceea ce privește cerințele prudențiale și supravegherea instituțiilor, Directiva 2014/59/UE (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD), în ceea ce privește redresarea și rezoluția instituțiilor, și Regulamentul (UE) nr. 806/2014, în ceea ce privește mecanismul unic de rezoluție (MUR).

Aceste măsuri au fost luate ca răspuns la criza financiară din perioada 2007-2008. Din cauza faptului că nu au existat cadre adecvate de gestionare a crizei și de rezoluție, guvernele din întreaga lume au fost nevoite să salveze unele bănci ca urmare a crizei financiare. Impactul intervenției guvernelor asupra finanțelor publice, precum și stimulentele nedorite ale socializării costurilor legate de intrarea în dificultate a băncilor au pus în evidență necesitatea unei schimbări de abordare în ceea ce privește gestionarea crizelor bancare și protejarea stabilității financiare.

În cadrul Uniunii și în conformitate cu măsurile importante care au fost convenite și adoptate la nivel internațional, Directiva 2014/59/UE [Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare (BRRD)]¹ și Regulamentul (UE) nr. 806/2014 [Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție (RMUR)]² au instituit un cadru solid privind rezoluția bancară pentru gestionarea eficientă a crizelor bancare și pentru reducerea impactului negativ al acestora asupra stabilității financiare și a finanțelor publice. Un element important al noului cadru de rezoluție este „recapitalizarea internă”, care constă în reducerea valorii contabile a datoriilor sau în conversia titlurilor de creanță sau a altor pasive în capitaluri proprii în funcție de o ierarhie predefinită. Acest instrument poate fi utilizat pentru a absorbi pierderile și pentru a recapitaliza, prin mijloace interne, o instituție care este pe cale să intre în dificultate sau este susceptibilă să intre în dificultate, astfel încât aceasta să își recapete viabilitatea. Consecințele intrării în dificultate a instituției vor fi astfel suportate de acționari și de ceilalți creditori ai săi, nu de contribuabili. Spre deosebire de alte jurisdicții, cadrul de redresare și de rezoluție

¹ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

² Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

bancară al Uniunii a acordat deja autorităților de rezoluție competența de a stabili pentru fiecare instituție de credit sau firmă de investiții („instituție”) o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile (*minimum requirement for own funds and eligible liabilities* - MREL), constând în pasive care pot fi recapitalizate intern cu foarte mare ușurință, în vederea utilizării pentru absorbția pierderilor și recapitalizarea instituțiilor în situația în care intră în dificultate. Comisia a adoptat recent actele legislative delegate privind aplicarea practică a acestei cerințe³.

La nivel internațional, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (*Total Loss-absorbing Capacity* - TLAC) („standardul TLAC”), care a fost adoptată o săptămână mai târziu la summitul G20 din Turcia⁴. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală (G-SIB), denumite instituții de importanță sistemică globală (G-SII) în legislația Uniunii, trebuie să dețină suficiente pasive cu o capacitate de absorbție foarte ridicată a pierderilor (pasive care pot fi recapitalizate intern) pentru a asigura derularea rapidă și fără impedimente a absorbției pierderilor și a recapitalizării în cadrul procedurii de rezoluție. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015⁵, Comisia s-a angajat să înainteze o propunere legislativă până la sfârșitul acestui an, astfel încât standardul TLAC să poată fi pus în aplicare în termenul convenit, și anume până în 2019. În plus, Comisia s-a angajat să revizuiască normele MREL aflate în vigoare în vederea asigurării coerenței depline cu standardul TLAC convenit la nivel internațional, luând în considerare concluziile unui raport pe care Autoritatea bancară europeană (ABE) trebuie să îl prezinte Comisiei în temeiul articolului 45 alineatul (19) din BRRD. La 19 iulie 2016, ABE a publicat deja o versiune intermediară a acestui raport⁶ și se preconizează că raportul final va fi prezentat în cursul lunii decembrie 2016.

Cadrele generale BRRD și RMUR sunt în continuare valabile și solide, principalul obiectiv al prezentei propuneri fiind de a pune în aplicare standardul TLAC și de a integra cerința TLAC în normele MREL generale, prin evitarea duplicării care ar rezulta din aplicarea în paralel a două cerințe. Deși TLAC și MREL urmăresc același obiectiv de reglementare, există totuși unele diferențe între acestea în ceea ce privește modul în care sunt concepute. În domeniul de aplicare a MREL intră nu numai G-SII-urile, ci întregul sector bancar al Uniunii. Spre deosebire de standardul TLAC, care prevede un nivel minim armonizat, nivelul MREL este stabilit de autoritățile de rezoluție în baza unei evaluări, de la caz la caz, a fiecărei instituții. În fine, cerința minimă TLAC ar trebui îndeplinită, în principiu, cu ajutorul instrumentelor de datorie subordonate, în timp ce în sensul MREL, subordonarea instrumentelor de datorie ar putea fi o condiție impusă de autoritățile de rezoluție de la caz la caz, în măsura în care această subordonare este necesară pentru a se garanta că tratamentul aplicat creditorilor cu ocazia recapitalizării interne nu este mai defavorabil decât cel aplicat în situația ipotetică a

³ Regulamentul delegat (UE) 2016/1450 al Comisiei din 23 mai 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de stabilire a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, JO L 237, 3.9.2016, p. 1.

⁴ CSF, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet [Principii privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor de importanță sistemică globală (G-SIB) în cadrul procedurilor de rezoluție, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)]*, 9.11.2015.

⁵ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Către finalizarea Uniunii bancare”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

insolvenței (aceasta fiind situația contrafactuală rezoluției). Pentru a avea un cadru simplu și transparent care să ofere securitate juridică și coerență, Comisia propune integrarea standardului TLAC în normele MREL existente și asigurarea faptului că ambele cerințe sunt îndeplinite cu instrumente în esență similare. Această abordare presupune introducerea unor modificări limitate ale normelor MREL aflate în vigoare și asigurarea coerenței tehnice cu structura oricărei cerințe viitoare impuse G-SII-urilor.

Mai precis, pentru a alinia normele MREL aflate în vigoare la standardul TLAC sunt necesare modificări tehnice suplimentare adecvate în ceea ce privește, printre altele, numitorii utilizați pentru măsurarea capacității de absorbție a pierderilor, interacțiunea cu cerințele privind amortizorul de capital, informarea investitorilor cu privire la riscuri și modalitățile de aplicare a acestor norme în raport cu diferitele strategii de rezoluție. Standardul TLAC se va aplica G-SII-urilor, însă abordarea Comisiei nu va influența în mod considerabil sarcina pe care o implică respectarea dispozițiilor privind MREL pentru instituțiile care nu sunt G-SII-uri.

Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al standardului TLAC va fi introdus în Uniune prin modificarea Regulamentului și a Directivei privind cerințele de capital (CRR și CRD)⁷, în timp ce majorarea specifică instituțiilor care intră în categoria G-SII-urilor și MREL specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII-urilor vor fi abordate prin modificări specifice ale BRRD și RMUR. Așadar, prezenta propunere face parte dintr-un pachet mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii, care vizează reducerea riscurilor din sectorul financiar (revizuirea CRR/CRD) și asigurarea unei mai mari reziliențe a acestui sector.

Prezenta propunere tratează, în particular, modificările specifice ale RMUR legate de punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune. Prezenta propunere se va aplica Comitetului unic de rezoluție (SRB) și autorităților naționale ale statelor membre care participă la mecanismul unic de rezoluție (MUR) atunci când stabilesc și pun în aplicare cerințele privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor financiare stabilite în uniunea bancară.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Conform cadrului de rezoluție bancară existent la nivelul Uniunii, toate băncile europene trebuie să dețină suficiente pasive cu o capacitate foarte ridicată de absorbție a pierderilor (pasive care pot fi recapitalizate intern). Prin alinierea cerinței existente în cazul G-SII-urilor la standardul internațional TLAC, propunerea va îmbunătăți și va facilita punerea în aplicare a normelor existente. Propunerea este, prin urmare, în concordanță cu obiectivul general al cadrului Uniunii privind rezoluția bancară, și anume reducerea sprijinului din partea contribuabililor în procedura de rezoluție bancară. Prezenta propunere este pe deplin coerentă cu propunerea Comisiei de modificare a BRRD în ceea ce privește normele privind absorbția pierderilor și recapitalizarea băncilor aplicabile în întreaga Uniune.

⁷ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1; Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Propunerea face parte dintr-un proces mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii care vizează reducerea riscurilor în sectorul financiar și promovarea, în același timp, a finanțării durabile a activității economice. Aceasta este în concordanță deplină cu obiectivele fundamentale ale UE de promovare a stabilității financiare, de reducere a sprijinului din partea contribuabililor în procedura de rezoluție bancară, precum și de contribuție la finanțarea durabilă a economiei.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Propunerea de regulament modifică un regulament existent, și anume RMUR. Temeiul juridic al prezentei propuneri este același cu temeiul juridic al RMUR, și anume articolul 114 din TFUE. Această dispoziție permite adoptarea unor măsuri de armonizare a dispozițiilor naționale care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Propunerea armonizează dispozițiile naționale ale statelor membre care participă la MUR în materie de redresare și rezoluție a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, în special în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în caz de rezoluție, astfel încât SRB și autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre participante și băncile stabilite în uniunea bancară să dispună de aceleași instrumente și să aibă aceeași capacitate de a face față situațiilor de dificultate cu care se confruntă băncile, în conformitate cu standardele convenite la nivel internațional (standardul TLAC).

Prin stabilirea de cerințe armonizate pentru băncile din statele membre care participă la MUR, propunerea reduce considerabil riscul ca legislația statelor membre în materie de capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în cadrul procedurii de rezoluție să fie divergentă, fapt care ar putea denatura concurența pe piața internă. Propunerea are, așadar, ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Prin urmare, articolul 114 din TFUE este temeiul juridic adecvat.

- **Subsidiaritate**

În temeiul principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TUE, în domeniile care nu sunt de competența sa exclusivă, Uniunea intervine numai dacă și în măsura în care obiectivele acțiunii preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre nici la nivel central, nici la nivel regional și local, dar datorită dimensiunilor și efectelor acțiunii preconizate, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Uniunea și statele sale membre, în special statele membre care participă la MUR, și-au asumat angajamentul de a pune în aplicare standardele internaționale. În lipsa unei acțiuni la nivelul Uniunii, statele membre ar fi trebuit să transpună ele însele standardul internațional TLAC în propriile lor jurisdicții și nu ar fi fost posibilă modificarea cadrului existent care derivă din BRRD și RMUR. Drept urmare, având în vedere diferențele importante dintre standardul TLAC și cadrul existent, precum și eventualele interpretări divergente ale Listei termenilor și condițiilor TLAC de către autoritățile naționale de reglementare, băncilor, în special G-SII-urilor, li s-ar fi aplicat două cerințe paralele (cerința TLAC aplicându-se la rândul său în mod diferit de la un stat membru la altul), ceea ce ar fi implicat costuri suplimentare atât pentru bănci, cât și pentru autoritățile publice (autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție). Prin urmare, acțiunea la nivelul Uniunii este oportună, pentru ca

standardul internațional TLAC să se aplice în mod armonizat în statele membre care participă la MUR și pentru a alinia cadrul existent la standardul respectiv, astfel încât să se reducă pe cât posibil costurile de asigurare a conformității ale băncilor și ale autorităților publice, asigurându-se, în același timp, rezoluția eficientă a băncilor care intră în dificultate.

- **Proportionalitate**

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor sale, în conformitate cu obiectivele generale ale tratatelor.

Propunerea pune în aplicare TLAC pentru G-SII globale, fără a avea un impact semnificativ asupra sarcinii băncilor de a respecta normele existente privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, dat fiind că, în cadrul propunerii, aplicarea nivelului TLAC minim nu se extinde la instituțiile care nu sunt G-SII-uri. De asemenea, propunerea limitează în mare măsură costurile băncilor, în special ale G-SII-urilor, legate de asigurarea conformității cu standardul TLAC prin alinierea, în măsura posibilului, a normelor existente la respectivul standard. În fine, propunerea nu extinde aplicarea nivelului TLAC minim la instituțiile care nu sunt G-SII-uri. În ceea ce privește instituțiile care nu intră în categoria G-SII-urilor, propunerea menține principiul general existent potrivit căruia calitatea și nivelul cerinței privind absorbția pierderilor și recapitalizarea ar trebui adaptate de către autoritățile de rezoluție pentru fiecare bancă în parte, în funcție de riscul, dimensiunea, gradul de interconectare a băncii și de strategia de rezoluție aleasă. În cazul G-SII-urilor care fac obiectul nivelului TLAC minim, înainte de a impune unei anumite instituții o majorare specifică, propunerea solicită SRB și autorităților naționale de rezoluție să evalueze dacă această majorare este necesară, proporțională și justificată. Dispozițiile propunerii sunt, așadar, proporționale cu ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor respective.

3. REZULTATELE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Evaluarea impactului**

Fiind parte dintr-un pachet mai amplu de revizuire a legislației financiare a Uniunii care vizează reducerea riscurilor în sectorul financiar (revizuirea CRR/CRD), propunerea a făcut obiectul unei evaluări amănunțite a impactului. Proiectul de raport de evaluare a impactului a fost transmis la 7 septembrie 2016 Comitetului de control normativ al Comisiei⁸. Comitetul a emis un aviz negativ la data de [data]. După consolidarea fundamentelor pentru anumite elemente ale pachetului de revizuire, Comitetul a emis un aviz pozitiv la 27 septembrie 2016.

În conformitate cu politica sa pentru „o mai bună legiferare”, Comisia a evaluat impactul mai multor opțiuni de politică. Opțiunile de politică au fost evaluate prin raportare la obiectivele-cheie, și anume consolidarea capacității de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor în caz de rezoluție și consolidarea securității juridice și a coerenței cadrului de rezoluție. Evaluarea a fost realizată ținându-se cont de eficacitatea îndeplinirii obiectivelor menționate mai sus și de eficiența din punctul de vedere al costurilor a punerii în aplicare a diferitelor opțiuni de politică.

În ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune, trei opțiuni de politică au fost luate în considerare în evaluarea impactului. Conform primei opțiuni, BRRD și RMUR ar continua să se aplice în forma actuală. Conform celei de a doua opțiuni, standardul TLAC

⁸ [Link către evaluarea impactului și rezumatul acesteia.]

pentru G-SII-uri ar fi integrat în cadrul de rezoluție existent, cadrul respectiv urmând a fi modificat după caz pentru a se asigura compatibilitatea deplină cu standardul TLAC. În cea de a treia opțiune de politică s-a propus ca domeniul de aplicare al nivelului TLAC minim să se extindă, de asemenea, la alte instituții de importanță sistemică (O-SII-uri) din Uniune, pe lângă G-SII-uri. În urma evaluării impactului s-a concluzionat că obiectivele de politică relevante se ating cel mai bine prin a doua opțiune de politică. Mai precis, spre deosebire de prima opțiune, a doua opțiune prevede aplicarea armonizată a standardului TLAC pentru toate G-SII-urile din Uniune prin reducerea costurilor legate de respectarea a două cerințe potențial diferite (standardul TLAC și BRRD și RMUR existente), asigurând în același timp o interpretare coerentă în UE a Listei termenilor și condițiilor TLAC. Conform celei de a doua opțiuni, posibilitățile de rezoluție a G-SII-urilor din Uniune vor crește și se vor preveni efectele de contagiune care derivă din participările încrucișate ale G-SII-urilor prin norme specifice ale standardului TLAC care, în prezent, nu sunt prevăzute nici în BRRD, nici în RMUR (și anume nivelul TLAC minim sub forma instrumentelor de datorie subordonate, deducerea participărilor încrucișate ale instrumentelor TLAC eligibile deținute de G-SII-uri). Această opțiune va asigura punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune, ceea ce ar încuraja și alte jurisdicții să facă același lucru în scopul întăririi posibilităților de rezoluție a G-SIB-urilor la nivel mondial. De altfel, față de cea de a treia opțiune, această opțiune de politică este de preferat deoarece nu va avea dezavantajul de a extinde nivelul minim TLAC la bănci care nu sunt G-SII-uri (O-SII-uri), dat fiind că în cazul acestora nivelul cerinței minime TLAC ar putea părea a nu fi suficient de bine calibrat având în vedere marea lor diversitate în ceea ce privește dimensiunea, modelul de afaceri, gradul de interconectare și importanța sistemică.

- **Drepturi fundamentale**

Prezenta propunere, care respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute, mai ales în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul de proprietate și libertatea de a desfășura o activitate comercială, trebuie aplicată în conformitate cu aceste drepturi și principii. Prezentul regulament garantează în special faptul că atingerile aduse drepturilor de proprietate ale creditorilor băncilor nu sunt disproporționate. Creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență la momentul luării deciziei de rezoluție.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Astfel cum s-a explicat mai sus, modificările aduse CRR, care fac parte din același pachet legislativ, vor include normele cu privire la cerința minimă TLAC pentru G-SII-uri, în timp ce prezenta propunere abordează majorarea specifică instituției în cazul G-SII-urilor și cerințele generale care se aplică băncilor stabilite în uniunea bancară. Prezenta propunere introduce o serie de modificări specifice la RMUR existent.

Modificarea articolelor 3, 8 și 9 din RMUR

Standardul TLAC, BRRD și RMUR recunosc atât strategii de rezoluție cu un singur punct de intrare, cât și strategii de rezoluție cu mai multe puncte de intrare. În strategia cu un singur punct de intrare, numai o entitate din grup (de obicei entitatea-mamă) face obiectul procedurii de rezoluție, în timp ce celelalte entități din grup (de obicei filialele care desfășoară activități economice) nu intră în procedura de rezoluție, ci transferă pierderile entității care va fi supusă rezoluției. În strategia cu mai multe puncte de intrare, mai multe entități pot face obiectul procedurii de rezoluție. Pentru ca strategia de rezoluție dorită să fie aplicată în mod eficient, este important ca entitățile care urmează să fie supuse rezoluției („entități supuse rezoluției”) și filialele care aparțin acestor entități („grupuri supuse rezoluției”) să fie clar identificate. De asemenea, această identificare este relevantă pentru a se stabili nivelul de aplicare a normelor privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care instituțiile financiare ar trebui să îl respecte. Din acest motiv, modificările aduse articolului 3 din RMUR introduc conceptele de „entitate supusă rezoluției” și de „grup supus rezoluției”. Modificările la articolele 8 și 9 în ceea ce privește planificarea rezoluției grupului prevăd în mod explicit obligația comitetului de a identifica entitățile supuse rezoluției și grupurile supuse rezoluției din cadrul unui grup financiar și de a ține seama în mod adecvat de consecințele oricărei măsuri de rezoluție planificate în cadrul grupului în vederea asigurării rezoluției eficiente a grupului.

Modificarea articolului 12 din RMUR

Articolul 12 se abrogă și se înlocuiește cu următoarele dispoziții noi: articolele 12, 12a, 12b, 12c, 12d, 12e, 12f, 12g, 12h, 12i și 12j.

Articolul 12 stabilește cadrul instituțional în ceea ce privește aplicarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, evidențiind rolul Comitetului unic de rezoluție, al autorităților naționale de rezoluție și, respectiv, al autorităților competente din statele membre participante.

În prezent, cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile („MREL”) specifică instituției se măsoară ca procent din pasivele totale ale instituției. Articolul 12a aliniază indicatorii de măsurare a MREL la cei ai cerinței armonizate minime pentru G-SII-uri, astfel cum prevede standardul TLAC („cerința minimă TLAC”). Prin urmare, cerința specifică instituției ar trebui exprimată ca procent din quantumul total al expunerii la risc și din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier ale instituției relevante.

Articolul 12b menține derogarea existentă de la MREL în cazul organismelor de credit ipotecar cu condiția ca procedura națională de insolvență sau proceduri similare să permită absorbția efectivă a pierderilor de către creditorii, atingându-se astfel obiectivele rezoluției. Acest articol clarifică, de asemenea, faptul că instituțiile care beneficiază de derogare de la MREL nu ar trebui să intre în sfera cerinței consolidate generale la nivelul grupului supus rezoluției.

Articolul 12c precizează criteriile de eligibilitate pentru instrumentele și elementele care ar putea fi luate în considerare pentru îndeplinirea MREL, aliniindu-le îndeaproape la criteriile de eligibilitate prevăzute în standardul TLAC pentru cerința minimă TLAC. Aceste criterii sunt, prin urmare, identice, cu excepția celor prezentate în continuare.

În ceea ce privește domeniul de aplicare al instrumentelor vizate, anumite instrumente cu caracteristici de instrumente financiare derivate, cum ar fi instrumentele financiare structurate, sunt eligibile pentru îndeplinirea MREL, deoarece ar putea absorbi în mod suficient pierderile

în cadrul procedurii de rezoluție. Instrumentele financiare structurate sunt titluri de creanță cu un element derivat integrat. Rentabilitatea lor este ajustată în funcție de performanța activelor de referință precum acțiuni unice, indici pe acțiuni, fonduri, rate ale dobânzii, mărfuri sau valute. Articolul 12c clarifică faptul că instrumentele financiare structurate sunt eligibile pentru MREL, în măsura în care au un principal fix care se rambursează la scadență, în timp ce doar rentabilitatea suplimentară este corelată de un instrument derivat și depinde de performanța unui activ de referință. *Argumentul* este că valoarea principalului fix se cunoaște dinainte, la momentul emiterii, valoarea sa este stabilă pe întreaga durată a instrumentului financiar structurat, care ar putea fi recapitalizat intern cu ușurință în cadrul procedurii de rezoluție.

Conform standardului TLAC, cerința minimă TLAC ar trebui îndeplinită folosind preponderent instrumente de datorie subordonate, care în procedura de insolvență sunt clasificate după datoriile de rang superior excluse în mod explicit din cerința minimă TLAC, ca de exemplu depozite garantate, instrumente financiare derivate, datorii cu taxe și impozitele sau alte datorii care derivă din dispoziții de drept public. Pentru a îndeplini MREL specifică instituției, autoritățile de rezoluție ar putea cere, de la caz la caz, ca instrumentele de datorie eligibile să fie subordonate. Noile dispoziții ale articolului 12c precizează, de asemenea, că obligația privind subordonarea ar putea fi impusă în măsura în care acest lucru este necesar pentru a facilita aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, în special atunci când există indicii clare că, în procedura de rezoluție, creditorii supuși recapitalizării interne ar putea suporta pierderi care ar depăși eventualele pierderi pe care le-ar înregistra în procedura de insolvență și doar în măsura în care acest lucru este necesar pentru a acoperi partea din pierderi care depășește eventualele pierderi din procedura de insolvență. Cererea de subordonare formulată de comitet cu privire la MREL specifică instituției nu ar trebui să aducă atingere posibilității de a îndeplini parțial cerința minimă TLAC fără a subordona instrumentele de datorie în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în conformitate cu standardul TLAC.

Articolul 12d precizează condițiile în care comitetul stabilește MREL pentru toate entitățile. MREL ar trebui să le permită băncilor să absoarbă pierderile estimate în procedura de rezoluție și să se recapitalizeze după rezoluție. Comitetul justifică în mod corespunzător nivelul MREL impus, pe baza strategiei de rezoluție alese. Drept urmare, nivelul respectiv nu ar trebui să depășească suma dintre quantumul pierderilor estimate în procedura de rezoluție care corespunde cerințelor de fonduri proprii ale instituțiilor și quantumul recapitalizării care îi permite entității ca după încheierea procedurii de rezoluție să îndeplinească cerințele de fonduri proprii necesare pentru a fi autorizată să își continue activitățile conform strategiei de rezoluție alese. MREL ar trebui exprimată ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale și din indicatorul pentru calcularea indicatorului efectului de levier, iar instituțiile ar trebui să respecte nivelul care rezultă din cei doi indicatori.

În ceea ce privește G-SII-urile, articolul 12e precizează că majorarea specifică unei instituții adusă nivelului TLAC minim, astfel cum prevede standardul TLAC, ar putea fi impusă numai dacă acest nivel minim nu este suficient pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza o G-SII conform strategiei de rezoluție alese. Decizia comitetului de a impune o astfel de majorare ar trebui justificată în mod corespunzător.

Ca și în propunerea de modificare a CRD, prezenta propunere introduce la articolul 12f conceptul de „orientări”. Comitetul va putea astfel să le impună instituțiilor respectarea unor niveluri mai ridicate ale MREL, abordând totodată într-un mod mai flexibil orice nerespectare a acestor niveluri, în special prin reducerea efectelor automate ale acestor nerespectări sub forma unor limitări ale sumelor maxime distribuibile. În special, conform articolului 12f,

comitetul le poate impune instituțiilor să prevadă sume suplimentare pentru acoperirea, în procedura de rezoluție, a pierderilor care sunt mai mari decât cele preconizate în situația unei rezoluții standard (și anume, peste nivelul cerințelor de fonduri proprii existente) și pentru asigurarea unei încrederi suficiente a pieței în entitate după rezoluție (și anume, pe lângă suma necesară pentru recapitalizare). Cu toate acestea, articolul 12f precizează că, pentru partea de absorbție a pierderilor a MREL, nivelul orientărilor nu ar trebui să depășească nivelul „orientării în materie de capital” atunci când autoritățile de supraveghere solicită orientări cu ocazia simulărilor de criză prudențiale pentru a ține cont de pierderile care depășesc cerințele normale. Pentru partea de recapitalizare, nivelul orientărilor menite să asigure încrederea pieței ar trebui să le permită instituțiilor ca în urma rezoluției să îndeplinească cerința de autorizare pentru o perioadă de timp corespunzătoare. Acest amortizor privind încrederea pieței nu ar trebui să depășească cerința privind amortizorul de capital combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE, cu excepția cazului în care este necesar un nivel mai mare pentru a se asigura că, în urma rezoluției, entitatea îndeplinește în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă corespunzătoare.

Articolele 12g și 12h abordează nivelul de aplicare a MREL. În ceea ce privește instituțiile care se califică drept entități supuse rezoluției, MREL li se aplică doar la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției. Aceasta înseamnă că entitățile supuse rezoluției vor avea obligația de a emite instrumente (de datorie) eligibile creditorilor terți externi care ar fi recapitalizați intern în cazul în care entitatea supusă rezoluției (și anume grupul supus rezoluției) intră în procedura de rezoluție. În ceea ce privește alte entități din grup, propunerea introduce conceptul de MREL „internă” în concordanță cu un concept similar prezentat în standardul TLAC. Aceasta înseamnă că alte entități din grupul supus rezoluției care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui să emită instrumente (de datorie) eligibile la nivel intern, în cadrul grupului supus rezoluției, aceste instrumente urmând, așadar, să fie cumpărate de entitățile supuse rezoluției. Atunci când o entitate din grupul supus rezoluției care nu este o entitate supusă rezoluției devine neviabilă, valoarea contabilă a acestor instrumente este redusă sau instrumentele sunt convertite în capitaluri proprii, iar pierderile înregistrate de entitatea respectivă sunt apoi transferate entității supuse rezoluției. Principalul avantaj al MREL internă este faptul că permite recapitalizarea unei entități a grupului supus rezoluției (care asigură funcții critice) fără ca această entitate să fie încadrată în procedura oficială de rezoluție, ceea ce ar putea avea efecte perturbatoare asupra pieței. Totuși, aplicarea acestei cerințe ar trebui să fie conformă cu strategia de rezoluție aleasă; mai precis, după recapitalizare, aceasta nu ar trebui să schimbe raportul de proprietate dintre entitate și grupul supus rezoluției din care face parte. Propunerea precizează, de asemenea, că, în anumite condiții, MREL internă ar putea fi înlocuită cu garanții reale între entitatea supusă rezoluției și alte entități din grupul supus rezoluției care ar putea fi activate în condiții temporale echivalente celor care se aplică instrumentelor eligibile pentru MREL internă. Printre condițiile propuse se numără, în special, acordul autorităților de rezoluție relevante privind înlocuirea MREL internă și garantarea cu garanții reale foarte lichide, care prezintă un risc de credit și de piață minim, a garanției pe care entitatea de rezoluție o acordă filialei sale.

Articolul 12i prevede că, în anumite condiții, comitetul poate renunța la MREL internă a unei filiale atunci când atât filiala, cât și entitatea-mamă supusă rezoluției sunt stabilite în același stat membru participant.

Modificările introduse prin articolul 12g abordează cazurile de nerespectare a MREL. Articolul 12g enumeră competențele de care dispun autoritățile de rezoluție atunci când nu se respectă MREL. Întrucât nerespectarea cerinței ar putea constitui un obstacol în calea posibilităților de rezoluție a instituției sau a grupului, modificările aduse articolului 10 reduc

durata procedurii existente de eliminare a obstacolelor din calea posibilităților de rezoluție, pentru a aborda cu celeritate orice nerespectare a cerinței. Se introduc noi competențe pentru comitet, care poate solicita modificarea profilurilor de scadență ale instrumentelor eligibile și a planurilor elaborate de instituții pentru a restabili nivelul MREL.

Modificarea articolelor 16, 18, 20 și 21

Prin modificarea articolelor 16, 18, 20 și 21 se asigură posibilitatea reducerii valorii contabile sau a convertirii în capitaluri proprii a instrumentelor eligibile pentru MREL internă, în afara instrumentelor de capital (de exemplu, instrumente de datorie), de către comitet, atunci când entitatea din grupul supus rezoluției care nu este ea însăși o entitate supusă rezoluției și care emite instrumentele devine neviabilă.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene⁹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁰,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G-20 în noiembrie 2015. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală („G-SIB”), denumite instituții de importanță sistemică globală („G-SII”) în cadrul Uniunii, trebuie să dețină un quantum minim suficient de pasive cu o capacitate de absorbție foarte ridicată a pierderilor (pasive care pot fi recapitalizate intern) pentru a asigura derularea rapidă și fără impedimente a absorbției pierderilor și a recapitalizării în cadrul procedurii de rezoluție. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015¹¹, Comisia s-a angajat să înainteze o propunere legislativă până la sfârșitul anului 2016, astfel încât standardul TLAC să poată fi pus în aplicare în termenul convenit la nivel internațional, și anume până în 2019.

⁹ JO C [...], [...], p. [...].

¹⁰ JO C [...], [...], p. [...].

¹¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Către finalizarea Uniunii bancare”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

- (2) Punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune trebuie să țină seama de cerința minimă existentă privind fondurile proprii și pasivele eligibile („MREL”) specifică instituției aplicabilă tuturor instituțiilor de credit și tuturor firmelor de investiții din Uniune, astfel cum se prevede în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹². Având în vedere că TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile din Uniune au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, cele două cerințe ar trebui să fie elemente complementare ale unui cadru comun. Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al standardului TLAC pentru G-SII-uri („cerința minimă TLAC”) ar trebui introdus în legislația Uniunii prin modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013¹³, în timp ce majorarea specifică instituției pentru G-SII-uri și cerința specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII-urilor, la care se face referire ca cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, ar trebui să fie abordate prin modificări specifice ale Directivei 2014/59/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014¹⁴. Dispozițiile relevante ale prezentului regulament în ceea ce privește capacitatea instituțiilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ar trebui aplicate în mod consecvent alături de cele din actele legislative menționate anterior și din Directiva 2013/36/UE¹⁵.
- (3) Lipsa unor norme armonizate în statele membre care participă la mecanismul unic de rezoluție (MUR) în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC ar crea costuri suplimentare și insecuritate juridică pentru instituții și ar îngreuna aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile transfrontaliere. Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii duce, de asemenea, la denaturarea concurenței pe piața internă, deoarece costurile pe care instituțiile trebuie să le suporte pentru a respecta cerințele existente și standardul TLAC ar putea varia în mod considerabil de la un stat membru participant la altul. Prin urmare, este necesar să se înlăture aceste obstacole din calea bunei funcționări a pieței interne și să se evite efectele de denaturare a concurenței care rezultă din lipsa unor norme armonizate în ceea ce privește punerea în aplicare a standardului TLAC. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezentul regulament este articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (4) În conformitate cu standardul TLAC, Regulamentul (UE) nr. 806/2014 ar trebui să recunoască în continuare atât strategia de rezoluție cu un singur punct de intrare, cât și strategia de rezoluție cu mai multe puncte de intrare. În strategia cu un singur punct de intrare, numai o entitate din grup, de obicei entitatea-mamă, face obiectul procedurii

¹² Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

¹³ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

¹⁴ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, JO L 225, 30.7.2014, p. 1.

¹⁵ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE, JO L 176, 27.6.2013, p. 338.

de rezoluție, în timp ce celelalte entități din grup, de obicei filialele care desfășoară activități economice, nu intră în procedura de rezoluție, ci transferă pierderile și nevoile de recapitalizare entității care va fi supusă rezoluției. În strategia cu mai multe puncte de intrare, mai multe entități din grup pot face obiectul procedurii de rezoluție. Pentru ca strategia de rezoluție dorită să fie aplicată în mod eficient, este important ca entitățile care urmează să fie supuse rezoluției („entități supuse rezoluției”) și filialele care aparțin acestor entități („grupuri supuse rezoluției”) să fie clar identificate. De asemenea, această identificare este relevantă pentru a stabili nivelul de aplicare a normelor privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care instituțiile financiare ar trebui să îl aplice. Prin urmare, este necesar să se introducă conceptul de „entitate supusă rezoluției” și de „grup supus rezoluției” și să se modifice Regulamentul (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește planificarea rezoluției grupului, astfel încât să se prevadă în mod explicit obligația Comitetului unic de rezoluție („comitetul”) de a identifica entitățile supuse rezoluției și grupurile supuse rezoluției din cadrul unui grup și pentru a analiza în mod adecvat consecințele oricărei măsuri de rezoluție planificate în cadrul grupului în vederea asigurării rezoluției eficiente a grupului.

- (5) Comitetul ar trebui să se asigure că instituțiile dispun de o capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare suficientă pentru ca, în caz de rezoluție, să garanteze absorbția pierderilor și recapitalizarea rapidă și fără impedimente, cu un impact minim asupra stabilității financiare și asupra contribuabililor. Acest lucru ar trebui să se obțină prin respectarea de către instituții a unei cerințe minime specifice instituției privind fondurile proprii și pasivele eligibile, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 806/2014.
- (6) Pentru a alinia numitorii care măsoară capacitatea instituțiilor de absorbție a pierderilor și de recapitalizare la numitorii prevăzuți de standardul TLAC, ar trebui ca MREL să fie exprimată ca procent din cuantumul total al expunerii la risc și din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier ale instituției relevante.
- (7) Criteriile de eligibilitate a pasivelor pentru stabilirea MREL ar trebui să fie aliniate îndeaproape la cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru cerința minimă TLAC, în conformitate cu ajustările complementare și cerințele introduse în prezentul regulament. În particular, anumite instrumente de datorie care conțin un element derivat integrat, ca de exemplu anumite instrumente financiare structurate, ar trebui să fie eligibile pentru întrunirea MREL, în măsura în care au un principal fix care se rambursează la scadență, în timp ce doar rentabilitatea suplimentară este corelată cu un instrument derivat și depinde de performanța unui activ de referință. Având în vedere că principalul este fix, aceste instrumente ar trebui să aibă o foarte bună capacitate de a absorbi pierderile și ar trebui să poată fi recapitalizate intern cu ușurință.
- (8) În categoria pasivelor care pot fi utilizate pentru respectarea MREL intră, în principiu, toate pasivele corespunzătoare creanțelor deținute de creditorii creditorilor neprivilegiați și negarantați (datorii nesubordonate), cu excepția cazului în care acestea nu întrunesc criteriile de eligibilitate specifice prevăzute în prezentul regulament. Pentru a consolida posibilitățile de rezoluție a instituțiilor prin utilizarea eficientă a instrumentului de recapitalizare internă, comitetul ar trebui să poată să impună obligația ca cerința specifică instituției să fie întrunită cu datorii subordonate, în

special atunci când există indicii clare că, în procedura de rezoluție, creditorii recapitalizați intern ar putea suporta pierderi care ar depăși eventualele pierderi pe care le-ar înregistra în procedura de insolvență. Ar trebui ca obligația de a întruni MREL cu datorii subordonate să fie impusă numai pentru un nivel necesar, astfel încât să se prevină situațiile în care pierderile pe care creditorii le-ar înregistra în procedura de rezoluție ar fi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în procedura de insolvență. Cererile de subordonare a instrumentelor de datorie formulate de comitet cu privire la MREL nu ar trebui să aducă atingere posibilității de a îndeplini parțial cerința minimă TLAC cu ajutorul instrumentelor de datorie nesubordonate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și astfel cum permite standardul TLAC.

- (9) MREL ar trebui să le permită instituțiilor să absoarbă pierderile estimate în procedura de rezoluție și să recapitalizeze instituția după rezoluție. Pe baza strategiei de rezoluție pentru care au optat instituțiile, comitetul ar trebui să justifice în mod corespunzător nivelul MREL impus, în special în ceea ce privește necesitatea și nivelul cerinței prevăzute la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE privind cuantumul recapitalizării. Drept urmare, nivelul respectiv ar trebui să constea în suma dintre cuantumul pierderilor estimate în procedura de rezoluție care corespunde cerințelor de fonduri proprii ale instituției și cuantumul recapitalizării care îi permite instituției ca după încheierea procedurii de rezoluție să îndeplinească cerințele de fonduri proprii necesare pentru a fi autorizată să își continue activitățile conform strategiei de rezoluție alese. MREL ar trebui exprimată ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale și din indicatorul pentru calcularea indicatorului efectului de levier, iar instituțiile ar trebui să respecte concomitent nivelul care rezultă din cei doi indicatori. În cazuri justificate în mod corespunzător, comitetul ar trebui să poată ajusta cuantumul de recapitalizare pentru a reflecta, de asemenea, în mod adecvat riscurile mai mari care afectează posibilitățile de rezoluție care derivă din modelul de afaceri al grupului, din profilul de finanțare și profilul general de risc; prin urmare, în aceste situații limitate, comitetul ar trebui să impună cuantumuri de recapitalizare mai mari decât cele prevăzute la articolul 12d alineatul (3) primul paragraf și la articolul 12d alineatul (4) primul paragraf.
- (10) Pentru a consolida posibilitățile de rezoluție a G-SII-urilor, pe lângă cerința TLAC minimă prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, comitetul ar trebui să poată să le impună o MREL specifică instituției. Această MREL specifică instituției poate fi impusă numai atunci când cerința minimă TLAC nu este suficientă pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza o G-SII conform strategiei de rezoluție alese.
- (11) Atunci când stabilește nivelul MREL, comitetul ar trebui să țină seama de gradul de relevanță sistemică al unei instituții și de impactul negativ pe care intrarea în dificultate a instituției l-ar putea avea asupra stabilității financiare. Comitetul ar trebui să aibă în vedere necesitatea asigurării unor condiții de concurență echitabile între G-SII-uri și alte instituții comparabile de importanță sistemică din statele membre participante. Prin urmare, MREL a instituțiilor care nu sunt identificate drept G-SII-uri, dar a căror relevanță sistemică în statele membre participante poate fi comparată cu relevanța sistemică a G-SII-urilor nu ar trebui să devieze în mod disproporționat de la nivelul și componența MREL stabilită în general pentru G-SII-uri.

- (12) Similar competențelor încredințate autorităților competente prin Directiva 2013/36/UE, comitetul ar trebui să poată impune niveluri mai mari ale MREL, abordând totodată într-un mod mai flexibil orice nerespectare a acestor niveluri, în special prin reducerea efectelor automate ale acestor nerespectări sub forma unor limitări ale sumelor maxime distribuibile. Comitetul ar trebui să poată oferi orientări instituțiilor în vederea respectării sumelor suplimentare pentru acoperirea pierderilor în procedura de rezoluție, sume care sunt peste nivelul cerințelor de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE, și/sau în vederea asigurării unui grad suficient de încredere a pieței în instituție după rezoluție. Pentru a se asigura coerența cu Directiva 2013/36/UE, se pot oferi orientări privind acoperirea pierderilor suplimentare numai atunci când autoritățile de supraveghere competente au solicitat „orientări în materie de capital” în conformitate cu Directiva 2013/36/UE, iar nivelul solicitat prin această orientare nu ar trebui depășit. În ceea ce privește quantumul recapitalizării, nivelul solicitat în orientări pentru a asigura încrederea pieței ar trebui să îi permită instituției să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă de timp corespunzătoare, inclusiv să îi permită instituției să acopere costurile legate de restructurarea activităților sale în urma rezoluției. Amortizorul privind încrederea pieței nu ar trebui să depășească cerința privind amortizorul de capital combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE, cu excepția cazului în care este necesar un nivel mai mare pentru a se asigura că, după rezoluție, entitatea îndeplinește în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă corespunzătoare. Atunci când în mod constant o entitate nu reușește să dispună de fonduri proprii și de pasive eligibile suplimentare, conform orientării, comitetul ar trebui să aibă posibilitatea de a impune majorarea MREL, astfel încât să se acopere quantumul prevăzut în orientări. Pentru a stabili dacă neîndeplinirea acestor condiții este sistematică, comitetul ar trebui să ia în considerare rapoartele entității cu privire la MREL, astfel cum se prevede în Directiva 2014/59/UE.
- (13) În conformitate cu Regulamentul nr. 575/2013, instituțiile care se califică drept entități supuse rezoluției ar trebui să facă obiectul MREL doar la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției. Aceasta înseamnă că entitățile supuse rezoluției ar trebui să aibă obligația de a emite instrumente și elemente eligibile pentru îndeplinirea MREL creditorilor terți externi care ar fi recapitalizați intern în cazul în care entitatea supusă rezoluției ar intra în procedura de rezoluție.
- (14) Instituțiile care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui să respecte cerința specifică instituției, la nivel individual. Nevoile de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ale acestor instituții ar trebui asigurate, în general, de entitățile lor respective care sunt supuse rezoluției prin achiziționarea de către entitățile supuse rezoluției a pasivelor eligibile pe care le-au emis aceste instituții sau, atunci când instituțiile nu mai sunt viabile, prin reducerea valorii contabile a acestora sau prin convertirea acestora în instrumente de proprietate. Drept urmare, MREL care se aplică instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui aplicată alături de cerințele aplicabile entităților supuse rezoluției și în concordanță cu aceste cerințe. Astfel, comitetul ar trebui să fie în măsură să aplice procedura de rezoluție unui grup supus rezoluției fără ca o parte din filiale sale să intre în sfera procedurii de rezoluție, evitându-se astfel apariția unor efecte potențial perturbatoare asupra pieței. Sub rezerva acordului comitetului, ar trebui să existe posibilitatea ca emiterea de pasive eligibile către entitățile supuse rezoluției să fie înlocuită cu garanții acoperite cu garanții reale între entitatea supusă rezoluției și filialele sale, garanții care pot fi activate în condiții temporale echivalente

celor care permit reducerea valorii contabile a pasivelor eligibile sau conversia acestora. Garanțiile reale care acoperă garanția ar trebui să fie foarte lichide, iar riscul de piață și de credit ar trebui să fie minim. De asemenea, comitetul ar trebui să poată acorda o derogare deplină de la MREL care se aplică instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției atunci când atât entitatea supusă rezoluției, cât și filialele sale sunt stabilite în același stat membru participant.

- (15) Aplicarea MREL în cazul instituțiilor care nu sunt entități supuse rezoluției ar trebui să fie în conformitate cu strategia de rezoluție aleasă. În special, aplicarea MREL nu ar trebui să modifice raportul de proprietate dintre instituții și grupul supus rezoluției odată ce instituțiile au fost recapitalizate.
- (16) Eventualele nerespectări ale cerinței minime TLAC și ale MREL ar trebui abordate în mod adecvat și remediate de autoritățile competente, de autoritățile de rezoluție și de comitet. Având în vedere că nerespectarea acestor cerințe ar putea constitui un obstacol în calea posibilităților de rezoluție a instituției sau a grupului, durata procedurilor existente pentru eliminarea obstacolelor din calea posibilităților de rezoluție ar trebui redusă pentru a aborda cu celeritate eventualele nerespectări ale acestor cerințe. De asemenea, comitetul ar trebui să poată să le solicite instituțiilor să modifice profilurile de scadență ale instrumentelor și elementelor eligibile și să pregătească și să pună în aplicare planuri pentru a restabili nivelul cerințelor respective.
- (17) Prezentul regulament, care respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute, mai ales în cartă, în special dreptul de proprietate și libertatea de a desfășura o activitate comercială, trebuie aplicat în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (18) Dat fiind că obiectivele prezentului regulament, și anume stabilirea unor norme uniforme în sensul cadrului de redresare și de rezoluție al Uniunii, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre ci, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate să adopte prezentul regulament în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la același articol, dispozițiile prezentului regulament nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (19) Pentru a dispune de o perioadă de timp adecvată pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, prezentul regulament ar trebui să se aplice de la [18 luni de la intrarea sa în vigoare],

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

- 1. Modificări la Regulamentul (UE) nr. 806/2014 Articolul 3 alineatul (1) se modifică după cum urmează:
 - (a) se introduc următoarele puncte:

„24a. «entitate supusă rezoluției» înseamnă o entitate stabilită în Uniune, pe care comitetul a identificat-o, în conformitate cu articolul 8, ca o entitate în privința căreia planul de rezoluție prevede măsuri de rezoluție;

24b. «grup supus rezoluției» înseamnă un grup de entități, pe care comitetul l-a identificat în conformitate cu articolul 8, care constă în entitatea supusă rezoluției și filialele sale care nu sunt la rândul lor entități supuse rezoluției și nici filiale ale unei alte entități supuse rezoluției;”;

(b) la punctul 49, cuvintele „pasive eligibile” se înlocuiesc cu „pasive care pot fi recapitalizate intern”;

se introduce următorul punct 49a:

„49a. «pasive eligibile» înseamnă pasivele care pot fi recapitalizate intern ce îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 12c sau la articolul 12h alineatul (3) litera (a).”.

2. La articolul 7 alineatul (3), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) stabilirea nivelului cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, în conformitate cu articolele 12-12k;”.

3. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Planul de rezoluție descrie opțiunile de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție menționate în prezentul regulament în cazul entităților prevăzute la alineatul (1).”;

(b) la alineatul (6), primul și al doilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care comitetul ar putea să le adopte atunci când una dintre entitățile menționate la alineatul (1) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

Informațiile prevăzute la alineatul (9) litera (a) se comunică entității în cauză.”;

(c) la alineatul (9), litera (p) se înlocuiește cu următorul text:

„(p) cerința minimă privind fondurile proprii și instrumentele subordonate în temeiul articolului 12c, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, dacă este cazul;”;

(d) alineatul (10) se înlocuiește cu următorul text:

„(10) Planurile de rezoluție a grupului trebuie să cuprindă un plan de rezoluție a grupului menționat la alineatul (1), condus de întreprinderea-mamă din Uniune care este stabilită într-un stat membru participant și trebuie să identifice măsurile pentru rezoluția:

- (a) întreprinderii-mamă din Uniune;
- (b) filialelor care fac parte din grup și care sunt stabilite în Uniune;
- (c) entităților menționate la articolul 2 litera (b) și
- (d) sub rezerva articolului 33, a filialelor care fac parte din grup și sunt stabilite în afara Uniunii.

În conformitate cu măsurile menționate la primul paragraf, planul de rezoluție trebuie să identifice pentru fiecare grup:

- (a) entitățile supuse rezoluției;
- (b) grupurile supuse rezoluției.”;
- (e) la alineatul (11), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) prezintă măsurile de rezoluție prevăzute a fi luate în cazul unei entități supuse rezoluției în scenariile menționate la alineatul (6) și implicațiile acestor măsuri în ceea ce privește alte entități din grup, întreprinderea-mamă și instituțiile-filiale menționate la alineatul (1);

(a1) atunci când grupul menționat la alineatul (1) cuprinde mai multe grupuri supuse rezoluției, prezintă măsurile de rezoluție prevăzute în privința entităților supuse rezoluției din cadrul fiecărui grup supus rezoluției și implicațiile acestor măsuri asupra:

 - (i) altor entități din grup care fac parte din același grup supus rezoluției și
 - (ii) altor grupuri supuse rezoluției;

(b) examinează în ce măsură instrumentele și competențele de rezoluție ar putea fi aplicate entităților supuse rezoluției care sunt stabilite în Uniune și în ce măsură ar putea fi exercitate în mod coordonat, inclusiv măsurile de facilitare a achiziționării de către o terță parte a grupului în ansamblu, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate de mai multe entități din grup, de anumite entități din grup sau de grupurile supuse rezoluției și identifică eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;”.

4. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Se consideră că un grup poate face obiectul rezoluției în cazul în care este fezabil și credibil pentru comitet ca acesta să lichideze entitățile grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau să le aplice procedura de rezoluție cu ajutorul instrumentelor de rezoluție și exercitând competențe de rezoluție în ceea ce privește entitățile supuse rezoluției, evitând pe cât posibil eventuale consecințe negative semnificative, cum ar fi o situație de instabilitate financiară generalizată sau un eveniment sistemic, asupra sistemelor financiare din statele membre în care își au sediul entitățile care aparțin grupului sau din alte state membre ori din Uniune și în vederea asigurării continuității funcțiilor

critice realizate de către respectivele entități din grup, atunci când acestea pot fi separate rapid unele de altele, sau prin alte mijloace.

Comitetul informează ABE în timp util atunci când se consideră că rezoluția unui grup este imposibilă.

Atunci când un grup este format din mai multe grupuri supuse rezoluției, comitetul evaluează posibilitățile de rezoluție a fiecărui grup supus rezoluției, în conformitate cu prezentul articol.

Evaluarea menționată la primul paragraf se efectuează pe lângă evaluarea posibilităților de rezoluție a întregului grup.”;

(b) la alineatul (7) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care obstacolul în calea posibilităților de rezoluție a entității sau a grupului este cauzat de una din situațiile prevăzute la articolul 141a alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, comitetul notifică evaluarea sa cu privire la acel obstacol întreprinderii-mamă din Uniune.”;

(c) la alineatul (9) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care un obstacol în calea posibilităților de rezoluție este cauzat de una dintre situațiile menționate la articolul 141a alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, întreprinderea-mamă din Uniune propune comitetului posibile măsuri de remediere sau de înlăturare a obstacolului identificat în conformitate cu primul paragraf în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu alineatul (7).”;

(d) la alineatul (11), la literele (i) și (j) „articolul 12” se înlocuiește cu „articolele 12g și 12h”;

(e) la alineatul (11) se adaugă următoarele litere:

„(k) să impună unei entități obligația de a prezenta un plan de restabilire a conformității cu articolele 12 g și 12h și cu cerința menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE;

(l) să impună unei entități obligația de a modifica profilul de scadență al elementelor menționate la articolul 12c și la articolul 12h alineatul (3) literele (a) și (b) pentru a se asigura conformitatea permanentă cu articolul 12g și cu articolul 12h.”.

5. Articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 se înlocuiește cu următoarele articole:

„Articolul 12

Stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. După consultarea autorităților competente, inclusiv a BCE, comitetul stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care pot face obiectul unei reduceri a valorii contabile și al unei conversii, astfel cum se menționează la

articolele 12a-12i, pe care entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5) trebuie să o respecte în orice moment, atunci când sunt întrunite condițiile de aplicare a alineatelor respective.

2. Atunci când elaborează planuri de rezoluție în conformitate cu articolul 9, autoritățile naționale de rezoluție stabilesc, după consultarea autorităților competente, cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care pot face obiectul unei reduceri a valorii contabile și al unei conversii, astfel cum se menționează la articolele 12a-12i, pe care entitățile menționate la articolul 7 alineatul (3) trebuie să o respecte în orice moment. În această privință se aplică procedura prevăzută la articolul 31.
3. Comitetul stabilește cerința minimă menționată la alineatul (1) în paralel cu elaborarea și menținerea planurilor de rezoluție în temeiul articolului 8.
4. Comitetul comunică cerința minimă stabilită autorităților naționale de rezoluție. Autoritățile naționale de rezoluție execută instrucțiunile primite din partea comitetului în conformitate cu articolul 29. Comitetul solicită autorităților naționale de rezoluție să verifice și să se asigure că instituțiile și întreprinderile-mamă mențin cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevăzută la alineatul (1) al prezentului articol.
5. Comitetul informează BCE și ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile pe care a stabilit-o pentru fiecare instituție și întreprindere-mamă în temeiul alineatului (1).
6. Pentru a asigura aplicarea eficace și consecventă a prezentului articol, comitetul emite orientări și transmite autorităților naționale de rezoluție instrucțiuni cu privire la anumite entități sau grupuri.

Articolul 12a

Aplicarea și calcularea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. Comitetul și autoritățile naționale de rezoluție se asigură că entitățile menționate la articolul 12 alineatul (1) și la articolul 12 alineatul (2) îndeplinesc, în orice moment, o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile în conformitate cu articolele 12a–12i.
2. Cerința menționată la alineatul (1) se calculează în conformitate cu articolul 12d alineatul (3) sau (4), după caz, ca fiind cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile și se exprimă ca procentaj:
 - (a) din cuantumul total al expunerii la risc a entității relevante menționate la alineatul (1), calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și
 - (b) din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier al entității relevante menționate la alineatul (1), calculat în conformitate cu articolul 429 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 12b

Derogare de la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. În pofida articolului 12a, comitetul acordă derogare de la cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1) instituțiilor de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate care, conform dreptului național, nu sunt autorizate să primească depozite în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) aceste instituții vor fi lichidate prin aplicarea procedurilor naționale de insolvență sau a altor tipuri de proceduri puse în aplicare în conformitate cu articolul 38, 40 sau 42 din Directiva 2014/59/UE, prevăzute pentru aceste instituții și
 - (b) procedurile naționale de insolvență respective sau celelalte tipuri de proceduri vor garanta faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, vor suporta pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.
2. Instituțiile care beneficiază de derogare de la cerința prevăzută la articolul 12 alineatul (1) nu intră în perimetrul de consolidare prevăzut la articolul 12g alineatul (1).

Articolul 12c

Pasivele eligibile ale entităților supuse rezoluției

1. Pasivele eligibile se includ în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile ale entităților supuse rezoluției numai atunci când acestea îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 72a alineatul (2), cu excepția celor prevăzute la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
2. Prin derogare de la articolul 72a alineatul (2) litera (l) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pasivele care decurg din instrumente de datorie cu caracteristici de instrumente financiare derivate, precum instrumentele financiare structurate, se includ în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile numai atunci când se îndeplinesc toate condițiile următoare:
 - (a) un quantum dat al pasivului care decurge din instrumentul de datorie se cunoaște dinainte, de la momentul emiterii, este fix și nu este influențat de nicio caracteristică de instrument derivat;
 - (b) instrumentul de datorie, inclusiv caracteristica sa de instrument financiar derivat, nu face obiectul niciunui acord de compensare, iar evaluarea acestuia nu face obiectul articolului 49 alineatul (3);
 - (c) doar partea pasivului menționat la primul paragraf care corespunde quantumului menționat la primul paragraf litera (a) se include în quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile.

3. Comitetul poate decide, din proprie inițiativă, după consultarea autorității naționale de rezoluție sau la propunerea unei autorități naționale de rezoluție, că cerința menționată la articolul 12g este îndeplinită de către entitățile supuse rezoluției în baza instrumentelor care îndeplinesc toate condițiile prevăzute la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, astfel încât să se asigure că entitatea supusă rezoluției poate face obiectul unei proceduri adecvate de rezoluție care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

Decizia comitetului adoptată în temeiul prezentului alineat trebuie să includă motivele acelei decizii pe baza următoarelor elemente:

- (a) datoriile nesubordonate menționate la alineatele (1) și (2) au același rang de prioritate în ierarhia națională a insolvențelor ca și anumite pasive excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau cu articolul 44 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE;
- (b) ca urmare a aplicării planificate a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie a datoriilor nesubordonate care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau cu articolul 44 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, creditorii creanțelor conexe acestor pasive suportă pierderi mai mari comparativ cu pierderile pe care le-ar suporta în cazul lichidării prin procedura obișnuită de insolvență;
- (c) cuantumul datoriilor subordonate nu depășește cuantumul necesar pentru ca creditorii menționați la litera (b) să nu suporte pierderi peste nivelul pierderilor pe care le-ar fi suportat în cazul lichidării prin procedura obișnuită de insolvență.

Articolul 12d

Stabilirea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. Cerința menționată la articolul 12a alineatul (1) pentru fiecare entitate se stabilește de comitet, după consultarea autorităților competente, inclusiv a BCE, pe baza următoarelor criterii:
- (a) necesitatea de a garanta faptul că entitatea supusă rezoluției poate face obiectul procedurii de rezoluție prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;
 - (b) necesitatea de a garanta, atunci când este cazul, că entitatea supusă rezoluției și filialele sale care sunt instituții, dar nu entități supuse rezoluției dispun de suficiente pasive eligibile pentru a asigura că, în situația în care li s-ar aplica instrumentul de recapitalizare internă sau competențele de reducere a valorii contabile și de conversie, pierderile ar putea fi absorbite și, respectiv, cerințele de capital sau, după caz, indicatorul efectului de levier sub forma fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale entităților relevante pot fi readuse la un nivel care să le permită

să respecte în continuare condițiile de autorizare și să continue să își desfășoare activitățile pentru care au fost autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE;

- (c) necesitatea de a garanta faptul că, în situația în care, conform planului de rezoluție, anumite clase de pasive eligibile pot fi excluse de la recapitalizarea internă în temeiul articolului 27 alineatul (5) sau pot fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, entitatea supusă rezoluției deține suficiente alte pasive eligibile pentru a asigura că pierderile ar putea fi absorbite și, respectiv, cerințele de capital sau, după caz, indicatorul efectului de levier sub forma fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale entităților relevante pot fi readuse la un nivel care să le permită să respecte în continuare condițiile de autorizare și să continue să își desfășoare activitățile pentru care au fost autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE;
- (d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc al entității;
- (e) măsura în care schema de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu articolul 79;
- (f) măsura în care intrarea în dificultate a entității relevante ar avea efecte negative asupra stabilității financiare, mai exact din cauza contagiunii asupra altor instituții sau entități ca urmare a interconectării entității cu alte instituții sau entități ori cu restul sistemului financiar.

2. Atunci când planul de rezoluție prevede luarea unor măsuri de rezoluție sau aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, quantumul cerinței prevăzute la articolul 12a alineatul (1) este egal cu o valoare suficientă care să asigure:

- (a) absorbția totală a pierderilor pe care le-ar putea suferi entitatea („absorbția pierderilor”);
- (b) recapitalizarea entității sau a filialelor acesteia care sunt instituții, dar nu a entităților supuse rezoluției, la un nivel care să le permită să respecte în continuare condițiile de autorizare și să continue să își desfășoare activitățile pentru care au fost autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE, cu Directiva 2014/65/UE sau cu legislația echivalentă („recapitalizare”).

Atunci când planul de rezoluție prevede că entitatea va fi lichidată în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1) pentru entitatea respectivă nu depășește un quantum suficient pentru absorbția pierderilor în conformitate cu primul paragraf litera (a).

3. Fără a se aduce atingere dispozițiilor ultimului paragraf, în cazul entităților supuse rezoluției, quantumul menționat la alineatul (2) nu depășește cea mai mare valoare dintre următoarele:

(a) suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care ar trebui absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității supuse rezoluției, la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției;

(ii) cuantumul recapitalizării care îi permite grupului supus rezoluției rezultat în urma rezoluției să își restabilească rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției în conformitate cu măsurile de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție;

(b) suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 aplicabilă entității supuse rezoluției la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției și

(ii) cuantumul recapitalizării care îi permite grupului supus rezoluției care rezultă în urma rezoluției să își restabilească indicatorul efectului de levier menționat la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la nivelul subconsolidat al grupului supus rezoluției în conformitate cu măsurile de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție.

În sensul articolului 12a alineatul (2) litera (a), cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1) se exprimă drept cuantumul calculat în conformitate cu litera (a) împărțit la cuantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 12a alineatul (2) litera (b), cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1) se exprimă drept cuantumul calculat în conformitate cu litera (b) împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier.

Comitetul stabilește cuantumurile recapitalizării menționate la paragrafele anterioare în conformitate cu măsurile de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție și poate modifica cuantumurile recapitalizării pentru a reflecta în mod adecvat riscurile care afectează posibilitățile de rezoluție care rezultă din modelul economic, profilul de finanțare și profilul general de risc al grupului supus rezoluției.

4. Fără a aduce atingere dispozițiilor ultimului paragraf, în cazul entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției, cuantumul menționat la alineatul (2) nu trebuie să depășească niciuna dintre următoarele valori:

(a) suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității și

(ii) cuantumul recapitalizării care îi permite entității supuse rezoluției să își restabilească rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în conformitate cu planul de rezoluție sau

(b) suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin procedura de rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 aplicabilă entității supuse rezoluției și

(ii) cuantumul recapitalizării care îi permite entității să își restabilească indicatorul efectului de levier menționat la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în conformitate cu planul de rezoluție.

În sensul articolului 12a alineatul (2) litera (a), cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1) se exprimă procentual drept cuantumul calculat în conformitate cu litera (a) împărțit la cuantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 12a alineatul (2) litera (b), cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1) se exprimă procentual drept cuantumul calculat în conformitate cu litera (b) împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier.

Comitetul stabilește cuantumurile recapitalizării menționate la prezentul alineat în conformitate cu măsurile de rezoluție prevăzute în planul de rezoluție și poate modifica cuantumurile recapitalizării pentru a reflecta în mod adecvat riscurile care afectează necesitățile de recapitalizare care rezultă din modelul economic, profilul de finanțare și profilul general de risc al entității.

5. În cazul în care comitetul estimează că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi excluse de la recapitalizarea internă în temeiul articolului 27 alineatul (5) sau că ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, cerința menționată la articolul 12a alineatul (1) nu trebuie să depășească un cuantum suficient pentru:

(a) acoperirea cuantumului pasivelor excluse identificate în conformitate cu articolul 27 alineatul (5);

(b) asigurarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alineatul (2).

6. În decizia comitetului de impunere a unei cerințe minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile în temeiul prezentului articol se prezintă motivele care stau la baza deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatele (2)-(5), în special în ceea ce privește necesitatea și nivelul cerinței

menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE privind cuantumul recapitalizării.

7. În sensul alineatelor (3) și (4), cerințele de capital se interpretează în conformitate cu modul în care autoritatea competentă aplică dispozițiile tranzitorii prevăzute în partea a zecea titlul I capitolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în dispozițiile din legislația națională care permit autorităților competente să exercite opțiunile care le-au fost acordate prin regulamentul respectiv.

8. Comitetul poate reduce cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1), astfel încât să țină seama de valoarea estimată a contribuției pe care schema de garantare a depozitelor o va aduce la finanțarea strategiei de rezoluție preferate în conformitate cu articolul 109 din Directiva 2014/59/UE.

Amploarea acestei reduceri se stabilește pe baza unei evaluări credibile a contribuției potențiale de la schema de garantare a depozitelor și trebuie cel puțin:

(a) să fie inferioară unei estimări prudente a pierderilor potențiale pe care schema de garantare a depozitelor ar fi trebuit să le suporte dacă instituția ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență, ținându-se seama de rangul de prioritate al schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 108 din Directiva 2014/59/UE;

(b) să fie inferioară limitei privind contribuțiile de la schema de garantare a depozitelor prevăzută la articolul 109 alineatul (5) al doilea paragraf din Directiva 2014/59/UE;

(c) să ia în considerare riscul general de epuizare a mijloacelor financiare de care dispune schema de garantare a depozitelor ca urmare a contribuțiilor la mai multe bănci intrate în dificultate sau la mai multe proceduri de rezoluție și

(d) să fie consecventă cu orice alte dispoziții relevante ale legislației naționale și cu atribuțiile și responsabilitățile autorității responsabile de schema de garantare a depozitelor.

După consultarea autorității responsabile cu schema de garantare a depozitelor, comitetul documentează abordarea sa cu privire la evaluarea riscului general de epuizare a mijloacelor financiare de care dispune schema de garantare a depozitelor și aplică reduceri în conformitate cu primul paragraf, cu condiția ca acest risc să nu fie excesiv.

Articolul 12e

Stabilirea cerinței pentru entitățile care sunt G-SII-uri

1. Cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile aplicabilă unei entități supuse rezoluției care este o G-SII sau care este parte a unei G-SII trebuie să constea în:

- (a) cerința menționată la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și

- (b) orice cerință suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilită de autoritatea de rezoluție și aplicabilă entității, în conformitate cu alineatul (2), care trebuie întrunită cu pasive care îndeplinesc condițiile de la articolul 12c.
- 2. Comitetul poate impune cerința suplimentară privind fondurile proprii și pasivele eligibile menționată la alineatul 1 litera (b):
 - (a) numai în cazul în care cerința menționată la alineatul 1 litera (a) nu este suficientă pentru îndeplinirea condițiilor prezentate la articolul 12d și
 - (b) numai în măsura în care quantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile impuse nu depășește un nivel care este necesar pentru îndeplinirea condițiilor de la articolul 12d.
- 3. Decizia comitetului de impunere a unei cerințe suplimentare privind fondurile proprii și pasivele eligibile adoptată în temeiul alineatului (1) litera (b) trebuie să includă motivele acelei decizii, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatul (2).

Articolul 12f

Orientări legate de cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

- 1. Comitetul poate formula orientări pentru ca o entitate să dețină fonduri proprii și pasive eligibile care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 12c și la articolul 12h alineatul (3) peste nivelurile stabilite la articolul 12d și la articolul 12e în următoarele scopuri:
 - (a) pentru a acoperi eventualele pierderi suplimentare ale entității, în afara celor prevăzute la articolul 12d și/sau
 - (b) pentru a asigura că, în eventualitatea rezoluției, se menține un nivel suficient de încredere a pieței în entitate prin instrumente de capital, pe lângă cerința de la articolul 12d alineatul (2) litera (b) („amortizorul privind încrederea pieței”).

Orientările și calcule aferente se prezintă numai în ceea ce privește cerința menționată la articolul 12a alineatul (1), calculată în conformitate cu articolul 12a alineatul (2) litera (a).

- 2. Quantumul din orientările formulate în conformitate cu alineatul (1) litera (a) poate fi stabilit numai în cazul în care autoritatea competentă a definit deja propriile orientări în conformitate cu articolul 104b din Directiva 2013/36/UE și nu trebuie să depășească nivelul din aceste orientări.

Quantumul din orientările formulate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) nu trebuie să depășească quantumul cerinței privind amortizorul combinat menționată la articolul 128 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE, mai puțin al cerinței menționate la litera (a) a dispoziției menționate anterior, cu excepția cazului în care este necesar un nivel mai ridicat pentru a se asigura că, în urma rezoluției, entitatea continuă să

îndeplinească condițiile de autorizare pentru o perioadă de timp adecvată, care nu depășește un an.

Autoritatea de rezoluție prezintă entității o evaluare completă și motivele care justifică necesitatea și nivelul orientărilor formulate în conformitate cu prezentul articol.

3. Atunci când în mod constant o entitate nu reușește să dispună de fonduri proprii și de pasive eligibile suplimentare, conform orientărilor prevăzute la primul paragraf, comitetul poate să impună majorarea cuantumului cerinței prevăzute la articolul 12d alineatul (2), astfel încât să se acopere orientările formulate în temeiul prezentului articol.
4. O entitate care nu reușește să dispună de fonduri proprii și de pasive eligibile suplimentare, conform orientărilor prevăzute la alineatul (1) nu face obiectul restricțiilor prevăzute la articolul 141 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 12g

Aplicarea cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile în cazul entităților supuse rezoluției

1. Entitățile supuse rezoluției respectă cerințele prevăzute la articolele 12d - 12f, pe bază consolidată, la nivelul grupului supus rezoluției.
2. Cerința menționată la articolul 12a alineatul (1) impusă unei entități supuse rezoluției stabilite într-un stat membru participant la nivelul consolidat al grupului supus rezoluției se stabilește de către comitet, după consultarea autorității de rezoluție și a supraveghetorului consolidant de la nivelul grupului, pe baza cerințelor prevăzute la articolele 12d - 12f și după ce s-a stabilit dacă filialele grupului din țările terțe vor face obiectul unor proceduri de rezoluție distincte, în conformitate cu planul de rezoluție.

Articolul 12h

Aplicarea cerinței în cazul entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției

1. Instituțiile care sunt filiale ale unei entități supuse rezoluției, dar care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției trebuie să respecte, pe bază individuală, cerințele prevăzute la articolele 12d-12f.

După consultarea autorităților competente și a BCE, comitetul poate decide să aplice cerința prevăzută la prezentul articol uneia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE care este o filială a unei entități supuse rezoluției, dar care nu este la rândul său o entitate supusă rezoluției.

2. Cerința prevăzută la articolul 12a alineatul (1) aplicabilă entităților menționate la primul paragraf este supusă următoarelor condiții:

- (a) entitatea supusă rezoluției respectă cerința consolidată menționată la articolul 12g;
 - (b) suma tuturor cerințelor care se vor aplica filialelor grupului supus rezoluției se acoperă din cerința consolidată menționată la articolul 12g și nu depășește nivelul acestei cerințe, cu excepția cazului în care acest fapt este urmarea efectului de consolidare la nivelul grupului supus rezoluției în conformitate cu articolul 12g alineatul (1);
 - (c) cerința îndeplinește criteriile de eligibilitate prevăzute la alineatul (3);
 - (d) cerința nu depășește contribuția filialei la cerința consolidată menționată la articolul 12g alineatul (1).
3. Cerința menționată la articolul 12a alineatul (1) se îndeplinește cu ajutorul unuia sau a mai multora dintre următoarele elemente:
- (a) pasive care:
 - (i) sunt emise pentru entitatea supusă rezoluției și sunt achiziționate de către aceasta;
 - (ii) îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a, cu excepția articolului 72b alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iii) în procedura obișnuită de insolvență se situează sub alte pasive în afara celor eligibile pentru cerințele de fonduri proprii care sunt emise pentru alte entități în afara entităților supuse rezoluției;
 - (iv) sunt supuse competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, în conformitate cu articolul 21, care este în concordanță cu strategia de rezoluție a grupului supus rezoluției, fără a influența în special controlul exercitat de entitatea supusă rezoluției asupra filialei;
 - (b) instrumente de fonduri proprii eligibile emise pentru alte entități în afara entității supuse rezoluției și achiziționate de acestea, atunci când exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 21 nu influențează controlul exercitat de entitatea supusă rezoluției asupra filialei.
4. Sub rezerva acordului comitetului, cerința menționată la articolul 12a alineatul (1) poate fi îndeplinită cu o garanție pe care entitatea supusă rezoluției o acordă filialei sale și care îndeplinește următoarele condiții:
- (a) garanția se acordă pentru un quantum cel puțin echivalent celui al cerinței pe care o substituie;
 - (b) garanția este activată atunci când filiala este în incapacitatea de a-și achita datoriile sau alte obligații la scadență sau atunci când s-a efectuat constatarea în conformitate cu articolul 21 alineatul (3) în ceea ce privește filiala, luându-se în considerare evenimentul care survine mai întâi;

- (c) garanția este acoperită cu garanții reale printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE, pentru cel puțin 50 % din valoarea sa;
- (d) garanția și contractul de garanție financiară sunt reglementate de legislația statului membru în care este stabilită filiala, cu excepția cazului în care comitetul prevede altfel;
- (e) garanțiile reale care acoperă garanția îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 197 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, iar, în urma unor marje de ajustare (*haircuts*) prudente și adecvate, sunt suficiente pentru a acoperi în întregime cuantumul garantat;
- (f) garanțiile reale care acoperă garanția sunt negrevate de sarcini și mai ales nu sunt folosite drept garanții reale pentru acoperirea niciunei alte garanții;
- (g) garanțiile reale au o scadență efectivă care îndeplinește aceeași condiție privind scadența ca și cea menționată la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și
- (h) nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului garanțiilor reale de la entitatea supusă rezoluției către filiala relevantă, inclusiv în cazul în care se iau măsuri de rezoluție în privința entității supuse rezoluției.

Articolul 12i

Derogarea de la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile aplicabilă entităților care nu sunt ele însele entități supuse rezoluției

Comitetul poate acorda o derogare deplină de la aplicarea articolului 12h unei filiale a unei entități supuse rezoluției stabilite în unul dintre statele membre participante, atunci când:

- (a) atât filiala, cât și entitatea supusă rezoluției sunt stabilite în același stat membru participant;
- (b) entitatea supusă rezoluției respectă cerința menționată la articolul 12g;
- (c) nu există niciun obstacol practic sau legal semnificativ, actual sau potențial în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării datoriilor de către entitatea supusă rezoluției către filială, referitor la care s-a luat o decizie în conformitate cu articolul 21 alineatul (3), în special atunci când se iau măsuri de rezoluție în cazul entității supuse rezoluției.

Articolul 12g *Nerespectarea cerinței*

1. Orice nerespectare a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile de către o entitate trebuie să fie abordată de comitet și de alte autorități relevante prin cel puțin unul dintre următoarele mijloace:

- (a) competența de a aborda sau de a elimina obstacolele din calea posibilităților de rezoluție în conformitate cu articolul 10;
 - (b) măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/CE;
 - (c) măsurile de intervenție rapidă în conformitate cu articolul 13;
 - (d) sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu articolul 110 și cu articolul 111 din Directiva 2014/59/UE.”
- 2. Comitetul, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente ale statelor membre participante se consultă atunci când își exercită competențele menționate la alineatul 1 literele (a) - (d).”
- 6. Articolul 16 se modifică după cum urmează:
 - (a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Comitetul ia o măsură de rezoluție în legătură cu o întreprindere-mamă menționată la articolul 2 litera (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1).”;
 - (b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Comitetul poate hotărî cu privire la o măsură de rezoluție ce vizează o întreprindere-mamă, chiar dacă aceasta nu îndeplinește condițiile stabilite la articolul 18 alineatul (1), atunci când întreprinderea-mamă în cauză este o entitate supusă rezoluției și atunci când una sau mai multe din filialele sale care sunt instituții și nu entități supuse rezoluției îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) și, în caz de intrare în dificultate, natura activelor și pasivelor acestora pun în pericol o instituție sau grupul în ansamblu, iar măsurile de rezoluție cu privire la întreprinderea-mamă în cauză sunt necesare pentru rezoluția acestor filiale care sunt instituții ori pentru rezoluția grupului ca întreg.”.
- 7. La articolul 18 alineatul (1) litera (b), cuvintele „instrumentelor de capital relevante” se înlocuiesc cu „instrumentelor de capital relevante și a pasivelor eligibile”.
- 8. La articolul 20 alineatul (5), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a pasivelor eligibile în conformitate cu articolul 21 alineatul (7), să fundamenteze decizia privind amplexarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate, precum și amplexarea reducerii valorii contabile sau a conversiei instrumentelor de capital relevante și a pasivelor eligibile;”.
- 9. Articolul 21 se modifică după cum urmează:
 - (a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile”;

- (b) la alineatul (1) primul paragraf, cuvintele „instrumentele de capital” se înlocuiesc cu „instrumentele de capital și pasivele eligibile”;
- (c) la alineatul (1) litera (b), cuvintele „instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu „instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile”;
- (d) la alineatul (3) litera (b), cuvintele „instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu „instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile”;
- (e) la alineatul (8) al doilea paragraf, cuvintele „a instrumentelor de capital” se înlocuiesc cu „a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile”;
- (f) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) În cazul în care sunt îndeplinite una sau mai multe dintre condițiile specificate la alineatul (1), comitetul stabilește, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, dacă competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile relevante se exercită separat sau, conform procedurii prevăzute la articolul 18, în combinație cu o măsură de rezoluție.

Competența de a reduce valoarea contabilă a pasivelor eligibile sau de a le converti independent de măsura de rezoluție poate fi exercitată numai în ceea ce privește pasivele eligibile care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 12 alineatul (3) litera (a), cu excepția condiției referitoare la scadența reziduală a datoriilor.”;

- (g) la alineatul (10) se adaugă următoarea literă:

„(d) valoarea principalului pasivelor eligibile menționată la alineatul (7) se reduce sau se convertește în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau se iau ambele măsuri, în proporția impusă pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 14 sau în limitele capacității pasivelor eligibile, reținându-se valoarea cea mai mică.”.

Articolul 6

Intrare în vigoare

1. Prezentul regulament de modificare intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
2. Prezentul regulament se aplică în termen de 18 luni de la data intrării sale în vigoare.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*